

въ правдата, която е на страната на неговия народъ. Той доживѣ да види цѣла България обсъяна съ училища, въ които днесъ се стичатъ за наука всички дѣца отъ градове, села и колиби. Училища, където звучи прѣкрасниятъ, силниятъ, изразителниятъ рѣденъ езикъ, който поетътъ съ такава любовъ, чистъ, обработва и възвисява.

Нека всички дѣца отъ села и градове не забравятъ да изпратятъ сърдеченъ привѣтъ на първия нашъ поетъ и учителъ, по случай празника на неговата петдесетгодишна литературна дѣйностъ.

Е. П.

Стихотворения отъ Ив. Вазовъ

ПЪСЕНЬТА НА СИНЧЕЦА

Малко цѣте съмъ въ полето,
Азъ съмъ синия синчець,
Любя въздуха, небето,
Кича полския вѣнецъ.

Азъ съмъ синчець, азъ съмъ радостъ,
Бодилъ по менъ не расте,
Азъ съмъ просто, като радостъ,
Азъ съмъ мило катъ дѣте.

Катъ небето се синѣя,
Ако сигно и да съмъ,
Съ мойта хубостъ хубавѣя
Всѣка нива, слогъ и хлѣмъ.

Богъ самичкъкъ ме посѣя
И полъ ме да раса
На свобода се синѣя
На простора азъ цѣфтя.

1882 г.

ПРЪСПА

Изъ прозореца си мълкомъ
Гледамъ Стара-планина,
Бѣла прѣспа оцъ се мѣрка
Врѣхъ гола и стрѣмнина.

Слънце пали, вѣтри духатъ,
А тя се тѣй чиста трай,
Като книга, дѣ сждбага
Нѣщо има да чертай.

1883 г.

ПРѣДЪ ГУМНОТО

Ето честния работникъ,
Ето здравитъ ржцѣ
Ето сжщий благородникъ
Съ изгорѣлото лице.

Той работи . . . На сждбата
Нищо нѣма да дължнѣй.
На труда си само смѣта,
На небето се надѣй.

1883 г.